

3b. Adam Oehlenschläger: Morgen-Vandring

Digtet er fra Poetiske Skrifter (1805). Adam Oehlenschläger (1779-1850) er dansk digter og forfatter.

Saa huldt¹ til den hellige Bøgeskov
    Det vinkte mig,
O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
    Havde furet dig.
5 De hulde Smaablomster saa venligt stod
    I dunkle Lye,
De smilte saa inderligt ved min Fod
    Mod Himlens Skye.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne² gaae,
10 Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae,
    Mellem Høye tre;
Den stod saa ærværdig og saa blid;
    En aflang Ring.
15 Her holdtes der vist, i gammel Tid,
    Et Konge-Thing³.

(...)

O venlige Mark! O Lund saa prud⁴!
    Græskiølnø Væng⁵!
Overalt havde Flora⁶ pyntet ud
20 Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste⁷ de røde, blaae
    Kornblomster frem.
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
    Og hilse dem.

25 Velkommen atter igien i Aar,
    Paa lunen Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
    Blandt Kornet groer.
Som Stierne I blinke, blaat og rødt,
30 Blandt gule Lyn.
O hvor fortryller mig barnligsødt
    Jert Sommersyn!

¹ *huldt*: trofast.

² *monne*: måtte.

³ *Konge-Thing*: forsamling hvor nordiske konger mødtes for at træffe beslutninger.

⁴ *prud*: prægtig.

⁵ *Græskiølnø Væng*: mark med køligt græs.

⁶ *Flora*: blomsterne.

⁷ *kneiste* (=knejsede): ragede til vejrs som et smukt syn.

Ak Digter! du har kun lidt Forstand.
Ak Herregud!
35 Du skulde kun see vor Ejermand,
Hvor han seer ud.
Hvergang han seer os, han kalder os Tant¹,
I Øiet en Torn!
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
40 Det velsignede Korn.

(...)

I arme Stakler! Den arme Mand!
De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen,
45 Som ey begriber hvad Gud har giort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed.

Smaablomster! Ak som det Eder gaaer,
50 Saa gaaer det mig.
En stakkels Poet, som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig.
Det nærende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud?
55 Han hæver sit barnlige Farveskier
Kun fromt til Gud!

Kom Blomster! Vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Glut²!
Og slyng dig med tryllende Sympathie,
60 Om denne Luth³.
Og bæv, som Zefir⁴ bevæged dit Blad,
Ved Strengens Klang,
Saa synge vi Hver vor Skaber glad
En Morgensang.

---

¹ *Tant*: unyttig.

² *Glut*: halvvoksen dreng.

³ *Luth* (=lut): strengeinstrument, særligt brugt i 1500- og 1600-tallet.

⁴ *Zefir*: vestenvinden.